

Sygn. akt I PK 63/05

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego "R." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E.

przeciwko R. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 czerwca 2005 r.,

kasacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w O.

z dnia 16 listopada 2004 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 16 listopada 2004 r. oddalił apelację pozwanego R. C. od wyroku Sądu Rejonowego w E. z dnia 26 lipca 2004 r. zasądającego od pozwanego kwotę 11.479,84 zł z odsetkami tytułem niedoboru.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji i wyciągnięte z nich wnioski. Pozwany był zatrudniony u powoda na stanowisku magazyniera i na podstawie zawartej z pracodawcą umowy przyjął na siebie odpowiedzialność za powierzone mu mienie z obowiązkiem wyliczenia się. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż fakt wyrządzenia szkody oraz jej wysokość została przez powoda wykazana, a zgodnie z art. 124 § 3 k.p. to na pracowniku, który pragnie uwolnić się od odpowiedzialności za szkodę w mieniu

powierzonym lub ograniczyć tę odpowiedzialność, spoczywa ciężar udowodnienia, że ustalona szkoda powstała w całości lub części z przyczyn od niego niezależnych. Zatem w niniejszej sprawie ciężar dowodu obciążał stronę pozwaną. Zdaniem Sądu Okręgowego w zakresie kwestionowania podstawy swojej odpowiedzialności pozwany przedstawił jedynie twierdzenia, które nie zostały potwierdzone żadnymi dowodami w sprawie.

Pozwany wniósł kasację od tego wyroku.

Skarżonemu orzeczeniu zarzucał „naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, w szczególności § 19 rozp. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie, przez nieprzeprowadzenie inwentaryzacji we właściwym terminie oraz § 23 wym. rozp. przez uniemożliwienie pozwanemu w niej udziału”.

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji wskazywał, iż wyrok zapadł z oczywistym naruszeniem prawa.

W uzasadnieniu kasacji podniósł, że Sąd przyjął całkowicie dowolnie, że pozwany wiedział o terminie inwentaryzacji, a nawet, że został o niej powiadomiony pisemnie. W toku procesu powód nie przedstawił żadnego pisemnego dowodu na tę okoliczność i całkowicie bezzasadne było przerzucanie ciężaru dowodu w tej kwestii na pozwanego. Skarżący podnosił, że „Sąd Okręgowy pominął przepisy § 19 i § 23 rozp. RM o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników. Pozwanemu wypowiedziano umowę o pracę w dniu 3.10.2000 r. ze skutkiem natychmiastowym, wobec czego inwentaryzacja powinna być przeprowadzona najpóźniej w ciągu 7 dni, natomiast rozpoczęto ją dopiero po 11 dniach. Podstawa rozwiązania stosunku pracy została później zmieniona na porozumienie stron (art. 30 § 1 pkt 1 k.p.), co kwalifikowało do przeprowadzenia inwentaryzacji, najpóźniej w ostatnim dniu pracy pozwanego”.

Kasacja zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, jak również o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w E. z dnia 26 lipca 2004 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c. jeżeli nie zachodzi nieważność postępowania albo gdy zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w stopniu oczywistym, Sąd

Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, a także wówczas, gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Stosownie do art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący powinien w kasacji przedstawić okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania skarżący wskazuje, iż zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym naruszeniem prawa. Powołując tę okoliczność powinien on wykazać w postaci wyводу prawnego, w czym upatruje oczywistości tego naruszenia. Przyjmuje się, iż oczywiste naruszenie prawa, jako forma kwalifikowana jego naruszenia, ma miejsce jedynie wówczas, gdy błąd w interpretacji lub stosowaniu określonego przepisu jest widoczny bez potrzeby przeprowadzania głębszej analizy przepisów, których ten zarzut dotyczy. Jest to tym bardziej istotne, iż w fazie przedsądu Sąd Najwyższy dokonuje jedynie wstępnej analizy zaskarżonego orzeczenia, w związku z możliwością przyjęcia kasacji do rozpoznania. Ponadto oczywistym naruszeniem prawa jest tylko takie uchybienie przepisom, które miało konsekwencje dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu Najwyższego nie można przyjąć, aby w niniejszej sprawie zachodziło oczywiste naruszenie prawa. Skarżący nie odnosi swego twierdzenia wprost do żadnego przepisu. Podstawy kasacji są również przytoczone niedokładnie. Można – przy liberalnym podejściu do wypełnienia obowiązku przytoczenia podstaw – przyjąć, że chodzi o naruszenie § 19 i § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1974 r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie (jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 143, poz. 663).

Mając na uwadze powyższe i nie stwierdziwszy aby zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.